

Het zwakke punt in het betoog van collega MINK is in de volgende woorden te vinden. „Intusschen, de methode is bijzaak”. Neen, de methode is één der hoofdzaken, omdat het niet beheerschen der goede methode, het opereeren in de goede laag, de operatie heeft in discrediet gebracht, omdat het van de methode van opereeren afhangt: in de eerste plaats of de radicale genezing van angina tot stand komt en in de tweede plaats of men den patiënt in grooter gevaar brengt gedurende de operatie, dan de angina met haar verwickelingen kan opleveren. Collega's, die terugschrikken voor tonsillectomie uit vrees voor de bloeding, beheerschen naar mijn overtuiging niet de goede techniek der operatie. Zonder te wenschen gerekend te worden tot de partij der verwoede tonsillectomisten durf ik toch verklaren, dat het beter is een amandel te veel algeheel weg te nemen, dan door nutteloos penseelen, gorgelen, klieven enz. den goeden tijd voor operatie te laten voorbijgaan.

Amsterdam, 7 November 1916.

A. S. JACOBSON.

Dit stuk werd te laat ontvangen om het nog in het nummer van verleden week te plaatsen.

Redactie.

DE TEGENWOORDIGE ROODVONKBESTRIJDING.

HEIJERMANS grondt zijn voorstel:

10. Op de analogie van roodvonk met mazelen. Maar het mazelenpatiëntje heeft reeds lang in het prodromaaltijdperk, waarin wij meestal niet geroepen worden of nog niet de diagnose gesteld hebben, zijn vatbare omgeving besmet. Bij roodvonk daarentegen is dit tijdperk veel korter en de besmettelijkheid daarin veel geringer.

20. Op de goedaardigheid der epidemie. Maar de geringe sterfte is nu al wat stijgende, en HEIJERMANS kan niet bewijzen, dat plots de epidemie niet kwaadaardig kan worden, zooals er geweest zijn met een sterfte van 30—40 pCt. Bovendien zijn er toch ook roodvonkpatiënten, die zeer ernstig en lang ziek waren en gevaarlijke naziekten kregen.

30. Dat wegens vrees voor het beruchte „briefje” bij roodvonkgevallen geen geneeskundige hulp zal ingeroepen worden. Dit heb ik nog nooit waargenomen. Integendeel zal er kans bestaan, als het voorstel HEIJERMANS verwezenlijkt werd, dat een deel van het groote publiek achteloozer zou worden, omdat het dan, evenals het reeds bij mazelen meent, ook van roodvonk zou denken, „dat het niet meer besmettelijk is”.

Een hoofdoorzaak voor het voortbestaan der roodvonk-epidemie is m.i. het feit, dat herhaaldelijk lichte roodvonkgevallen voor vierde ziekte of een onschuldig uitslagje worden gehouden door geraadpleegde artsen. In al die gevallen worde roodvonk aangenomen, in alle eenigszins verdachte gevallen moeten de patiënten afgezonderd worden.

Afzondering staat echter niet gelijk met gasthuisverpleging. Dikwijls is verpleging thuis te verkiezen, vooral als men de vatbare omgeving kan verwijderen; verpleging van den roodvonk-patiënt in een afzonderlijk, uitsluitend voor hem bestemd, vertrek is de beste.

Amsterdam, 13 November 1916.

A. CIJFER.

DE TOEVOEGING AAN ART. 19 VAN HET HUISHOUDELIJK REGLEMENT.

De volgende motie werd 8 November 1916 door de Vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten met algemeene stemmen aangenomen en haar inzending in het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* aan ondergeteekende opgedragen:

„De Vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten, in vergadering op 8 November 1916, gelet op art. 49 van het huishoudelijk reglement der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst, hetwelk eischt, dat door den secretaris van het hoofdbestuur binnen twee maanden na een gewone algemeene vergadering ter kennis van de leden gebracht wordt en in een afdelingsvergadering behandeld wordt een besluit, dat ingevolge artt. 19, 22, 26 of 28 der statuten aan een eindstemming van de leden moet worden onderworpen;

overwegende, dat deze kennisgeving eerst 20 October 1916 is verzonden, terwijl de algemeene vergadering 3 en 4 Juli heeft plaats gehad, en dat behandeling in een afdelingsvergadering is achterwege gebleven;

verklaart de eindstemming over de toevoeging aan het 1ste lid van art. 19 van het huishoudelijk reglement der Maatschappij onwettig”.

J. VAN ASSEN JZ.,

secretaris der Vereeniging van Rotterdamsche medische specialisten.

DE NEDERLANDSCHE SPECIALISTEN EN DE C. O.

Het bestuur der C. O. acht het gewenscht, ter weerlegging van de beschuldiging van dr. J. H. VAN VEEN, dat de C. O. de belangen der specialisten tot heden, althans in Rotterdam, heeft benadeeld in plaats van bevoordeeld, mede te deelen, dat in Rotterdam niet anders is geschied, dan dat de huisartsen er door middel van onze Maatschappij een overeenkomst hebben gesloten met alle te Rotterdam werkende ziekenfondsen. Het bestuur der C. O. had stellig verwacht, dat daarna de specialisten te Rotterdam ook een overeenkomst hadden willen aangaan met den bond van Rotterdamsche ziekenfondsen, doch het is gebleken, dat de Rotterdamsche specialisten geheel buiten de ziekenfondsen willen blijven en zich aan geen enkel ziekenfonds, ook niet aan het afdelingsziekenfonds, willen verbinden. Van den wensch om een overeenkomst aan te gaan is al evenmin iets gebleken; mochten te eeniger tijd de Rotterdamsche specialisten dezen wensch koesteren, dan zal zonder twijfel het bestuur der C. O. hun daarbij gaarne van dienst zijn.

Wat de verplichte bijdrage betreft, zal ieder inzien, dat de raad van dr. VAN VEEN tegenover de huisartsen buitengewoon onbillijk is, daar het maatschappelijk fonds en de weerstandskas der C. O. tot heden niet onbelangrijke *schadevergoedingen* hebben uitgekeerd *aan specialisten*, welke schadevergoedingen zóó hoog zijn, dat het bedrag daarvan, ongerekend de andere voor de specialisten gemaakte kosten, per jaar thans veel hooger zal zijn, dan de som der bijdragen, door de C. O. van de specialisten ontvangen. Deze toestand is een gevolg daarvan, dat de specialisten te Rotterdam en te Amsterdam buiten de ziekenfondsen willen blijven en bovendien op grond daarvan niet aan de C. O. willen bijdragen. Het bestuur der C. O. laat de beoordeeling van deze houding met vertrouwen aan de Nederlandsche specialisten zelf over.

Het bestuur der C. O.,

A. R. COHEN,

J. D. HEFTING,

A. C. VAN BRUGGEN.

Dordrecht, 14 November 1916.

DE TIJDSDUUR VAN DROOMEN.

Na de studie van FREUD en zijn school staat het vast, „dat er in den droom geen woord is of het zit vast aan gebeurtenissen en voorstellingen, die in het leven van beteekenis zijn geweest” (JELGERSMA). Het staat ook vast, dat men, om zich een